

Sygn. akt IV KZ 20/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie M. J.
skazanego z art. 284 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 kwietnia 2014 r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 lutego 2014 r.,
o odmowie przyjęcia własnoręcznie sporządzonego przez skazanego wniosku
o wznowienie postępowania

postanowił
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 13 lutego 2014 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia własnoręcznie sporządzonego przez skazanego M. J. wniosku o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt XXIII Ka [...]. U podstaw tego zarządzenia legło stwierdzenie, że skazany nie usunął braku formalnego wniosku, poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata z wyboru, do czego został wezwany w dniu 10 stycznia 2014 r., po tym jak ustanowiony z urzędu adwokat złożył opinię

o braku podstaw prawnych do złożenia wniosku o wznowienia postępowania sądowego.

W zażaleniu na to zarządzenie M. J. podniósł, że przymus adwokacki w przedmiocie sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania nie obowiązuje. Skoro bowiem przepis art. 545 § 2 k.p.k. stanowi, iż wniosek „winien” być sporządzony przez adwokata albo radcę prawnego, to nie oznacza, że nakłada taki obowiązek i że wnioskodawca musi w tym zakresie skorzystać z pomocy z adwokata lub radcy prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Podstawą zaskarżonego zarządzenia jest ustalenie, że wniosek o wznowienie postępowania sporządzony osobiście przez wnioskodawcę nie spełnia warunku formalnego określonego w art. 545 § 2 k.p.k., to jest wymagania, aby sporządzony został i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Skarżący tego ustalenia nie podważa. Twierdzi natomiast, że ustawa wcale takiego obowiązku nie nakłada, gdyż użyty w art. 545 § 2 k.p.k. zwrot „winien” nie oznacza „musi”.

Stanowiska skarżącego, co do rozumienia przepisu art. 545 § 2 k.p.k., a w szczególności zwrotu „powinien” (a nie „winien”) w zakresie odnoszącym się do wniosku o wznowienie postępowania, nie można podzielić. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacko – radcowski. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo za równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2012 r. III KZ 67/12, z dnia 18 września 2013 r. V KZ 61/13).

W zaistniałej sytuacji procesowej jedynym sposobem skutecznego podważenia zaskarżonego zarządzenia byłoby wykazanie, że zgodnie z wymogami prawa procesowego wniosek o wznowienie postępowania został sporządzony przez adwokata lub radcę prawnego. Skoro wnioskodawca tego nie uczynił, brak jest podstaw do zakwestionowania tego zarządzenia.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.